

tắc tôi mô tả ở chương sau đã được trình bày cô đọng trong bài diễn văn này. Theo chỗ tôi được biết, ít nhất một người trong số sinh viên tốt nghiệp không những tiếp thu, mà còn biến nó thành một phần thể giới quan của mình. Sau này chàng trai đã trở thành thượng nghị sỹ và là cán bộ có ảnh hưởng lớn trong bộ máy của Tổng thống Franklin D. Ruzvelt. Ông gửi cho tôi một bức thư nói rõ ý kiến về nguyên tắc này, và tôi tự cho phép mình đăng lại nó với tư cách lời mở đầu cho chương sau.

Ngài Napoleon kính mến!

Công việc của tôi ở Thượng viện cho phép nhìn nhận từ bên trong những vấn đề mà những người dân Mỹ đang vấp phải, và tôi viết thư cho Ngài để đưa ra lời khuyên có thể giúp cho hàng ngàn người xứng đáng.

Năm 1922, khi tôi tốt nghiệp trường Đại học Salem, Ngài đã đến đọc diễn văn tại trường. Ngài đã đưa vào nhận thức của tôi tư tưởng mà nhờ có nó ngày nay tôi có khả năng phục vụ nhân dân bang mình, và không nghi ngờ gì nữa, mỗi một thành công trong tương lai của tôi đều sẽ gắn với tư tưởng này.

Tôi vẫn nhớ - tưởng chừng như mới ngày hôm qua - câu chuyện kỳ diệu của Ngài kể về việc ông Henry Ford đã đạt những tầm cao đáng kể như thế nào. Lúc đó, trước khi Ngài kết thúc diễn văn, tôi đã quyết định sẽ mở đường cho mình, dù phải trải qua khó khăn đến mấy đi nữa.

Hàng triệu thanh niên nam nữ sẽ ra trường trong năm nay và những năm tiếp theo. Và mỗi người trong số họ đều cần những lời động viên khuyến khích như tôi đã nhận được từ Ngài. Họ muốn biết phải đi đâu, làm gì, bắt đầu từ đâu trong cuộc đời này. Ngài có thể nói cho họ biết điều đó, vì Ngài đã giúp nhiều người giải quyết vấn đề.

Ngày hôm nay ở nước Mỹ có hàng ngàn người muốn biết làm thế nào để biến tư tưởng thành tiền; hàng ngàn người phải bắt đầu từ con số không và bù đắp những mất mát đã chịu. Hơn bất kỳ ai khác, Ngài có thể giúp họ.

Nếu sách của Ngài được xuất bản, tôi mong được nhận cuốn đầu tiên với chữ ký đề tặng của Ngài.

Chúc mọi điều tốt lành, người bạn trung thành của Ngài, Jennings Randolph.

Năm 1957, 35 năm sau diễn văn nói trên, tôi thực sự sung sướng được quay lại trường Đại học Salem để phát biểu tại buổi lễ trao bằng cử nhân cho sinh viên tốt nghiệp. Lúc đó tôi cũng được trao bằng tiến sỹ văn học danh dự.

Tôi theo dõi số phận của Jennings Randolph từ năm 1922. Ông đã trở thành người quản lý của một trong những hãng hàng không hàng đầu trong nước, một diễn giả hào hứng và là thượng nghị sỹ bang Tây Virginia.

Suy nghĩ cần ghi chép

Không quan trọng là ngày hôm nay bạn ăn mặc như thế nào và có bao